

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Kateřinou Peroutkovou v právní věci

žalobce: **A. R.**, narozený dne X
bytem X
zastoupený advokátem JUDr. Petrem Novotným
sídlem Archangelská 1, 100 00 Praha 10

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2176/2, P.O. Box 78, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 2. 2025 č.j. CPR-57384-3/ČJ-2024-930310-V234

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

- I. Vymezení věci

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

1. Žalobce se žalobou podanou Městskému soudu v Praze domáhal zrušení rozhodnutí ze dne 5. 2. 2025, č.j. CPR-57384-3/ČJ-2024-930310-V234 (dále jen „napadené rozhodnutí“) Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie (dále jen „žalovaný“), jímž bylo podle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) zamítnuto odvolání žalobce a bylo potvrzeno rozhodnutí ze dne 15. 11. 2024 č.j. KRPA-358394-10/ČJ-2024-000022-SV (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“) vydané Policií České republiky, Krajským ředitelstvím policie hl. m. Prahy, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán I. stupně“).
2. Prvostupňovým rozhodnutím bylo žalobci uloženo podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) správní vyhoštění a byla stanovena doba jednoho roku, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace (dále jen „členské státy EU a smluvní státy“), a jejíž počátek byl stanoven podle § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců ode dne, kdy cizinec vycestuje z území členských států EU. Současně byla dle ust. § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanovena doba k vycestování žalobce, a to v délce 20 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Bylo rozhodnuto, že podle ust. § 179 zákona o pobytu cizinců nebyly shledány důvody znemožňující vycestování a vycestování žalobce je možné.

II. Obsah žaloby

3. Žalobce namítal, že nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav a žalovaný si neopatřil dostatečné podklady pro své rozhodnutí, popíral, že by na území České republiky pobýval bez platného pobytového oprávnění, že by se jeho poslední vstup na území schengenského prostoru datoval dne 26. 9. 2024, popíral, že by zde pobýval celkem 110 dnů ve 180denním období a že by pobýval na území ČR od 24. 10. 2024 do 15. 11. 2024 bez oprávnění, nic takového nebylo žalovaným prokázáno. Tvrdil, že na území schengenského prostoru vstoupil na základě biometrického cestovního pasu Moldavska, který jej opravňuje pobývat na území schengenského prostoru po dobu 90 dnů během 180denního období, nebylo řádně prokázáno, že by žalobce tuto dobu překročil, v době pobytové kontroly dne 15. 11. 2024 se na území ČR nacházel legálně. Správní orgán I. stupně ani nemohl mít dostatečný časový prostor pro posouzení všech aspektů správního řízení, když v tentýž den zahájil řízení i vydal rozhodnutí. Je tak evidentní, že řádně nezjistil skutkový stav věci.
4. Namítal, že uložené vyhoštění je nepřiměřeným zásahem do jeho soukromého a rodinného života a s ohledem na jeho situaci by bylo namíste řízení překvalifikovat na řízení o povinnosti opustit území dle § 50a zákona o pobytu cizinců.
5. Upozornil, že na území ČR zůstává z důvodu války na Ukrajině. Nesouhlasil se závěrem žalovaného o možnosti vycestovat do Moldavské republiky, neboť tam panuje katastrofální ekonomická situace, množí se případy vražd a není tam bezpečno pro civilní obyvatelstvo, a to i s ohledem na poslední politický vývoj, kdy Moldavsko je v ohrožení v důsledku přímé vojenské invaze Ruské federace na Ukrajinu. Poukázal na situaci v Podněstří, kde je situace podobná jako na Ukrajině, lze očekávat její zhoršení, došlo tam na střelbu z granátometů, když série explozí otřásla ministerstvem státní bezpečnosti v hlavním městě Podněstří, došlo i k dalším incidentům, kdy dvě exploze vyřadily z provozu rozhlasové vysílače v Podněstří. S ohledem na dramatickou situaci v Moldavsku se v případě návratu reálně obává o svůj život.
6. Nebyly tak splněny podmínky pro vydání napadeného rozhodnutí o správním vyhoštění a stanovení doby 1 roku, po kterou nelze žalobci umožnit vstup. Navrhl, aby napadené rozhodnutí bylo zrušeno a věc byla žalovanému vrácena k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

7. Žalovaný plně odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, kde se podrobně vyjádřil k celé věci a přezkoumatelně uvedl důvody, pro které bylo potvrzeno prvostupňové rozhodnutí. Uvedl, že v podané žalobě jsou obsaženy naprosto totožné argumentace, na které bylo plně reagováno v napadeném rozhodnutí, na jehož odůvodnění odkázal, odvolací námitky žalobce byly plně vypořádány. Ve svém postupu neshledal pochybení a navrhl zamítnutí žaloby.

IV. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

8. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu žalobcem uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.), a vycházel při tom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.). Po provedeném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
9. Při jednání žalobce setrval na svém stanovisku, poukazoval na ozbrojený konflikt na Ukrajině a špatnou situaci v Moldavsku, žalovaný se z jednání omluvil.
10. Podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců, *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států až na 5 let, pobývá-li cizinec na území nebo na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.*
11. K námitce nedostatečně zjištěného skutkového stavu ohledně neoprávněného pobytu žalobce soud konstatuje, že dle správního spisu a úředního záznamu ze dne 15. 11. 2024 byl žalobce kontrolován policií při pobytové kontrole dne 15. 11. 2024, kdy předložil svůj identifikační doklad Moldavska, dle kterého byl ztotožněn. Žalobce svůj cestovní doklad nepředložil a uvedl, že nemá žádné povolení k pobytu, ani není držitelem žádného víza, žalobce byl zajištěn. Později téhož dne jiná osoba předložila cestovní doklad žalobce č. X, dle kterého v roce 2024 třikrát přicestoval do schengenského prostoru a pobýval zde od 17. 5. 2024 do 12. 7. 2024, od 5. 9. 2024 do 9. 9. 2024 a naposledy dne 26. 9. 2024, kdy poté zde pobýval až do pobytové kontroly dne 15. 11. 2024. Správní orgán z toho dovodil, že žalobce pobýval na území členských států dohromady 110 dnů ve 180denním období od 20. 5. 2024 do 15. 11. 2024, čímž překročil maximální možnou dobu pobytu bez víza na základě bezvízové dohody, toto bylo ověřeno přepočtem v schengenské kalkulačce. Lustracemi nebylo zjištěno žádné platné oprávnění k pobytu žalobce. Součástí spisu je kopie biometrického cestovního dokladu žalobce, kdy vyznačená přechodová razítka potvrzují výše uvedené závěry o délce neoprávněného pobytu žalobce.
12. Žalobce při výslechu dne 15. 11. 2024 uvedl, že je rozvedený, s bývalou manželkou má jedno dítě, které s matkou žije na Ukrajině, žalobce je s nimi v pravidelném kontaktu, je zdravý, s ničím se neléčí, do schengenského prostoru a též do ČR naposledy vstoupil 26. 9. 2024, před tím pobýval v Rumunsku u své přítelkyně od 17. 5. 2024 do 12. 7. 2024 a dále od 5. 9. 2024 do 9. 9. 2024. Do ČR naposledy přicestoval dne 26. 9. 2024 za prací a poté již nevycestoval, pracovní povolení nemá, v ČR pobýval i v letech 2004 – 2008, kdy byl vyhoštěn kvůli krádežím. Přicestoval na základě biometrického cestovního pasu, ví o uplynutí platnosti oprávněného pobytu z důvodu uplynutí lhůty 90 dnů během 180 dnů, špatně si to spočítal, nevycestoval, protože si potřeboval vydělat peníze, neučinil žádné kroky k legalizaci pobytu, je si vědom že v období 24. 10. 2024 - 15. 11. 2024

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

pobýval na území ČR neoprávněně, nemá povolení k pobytu a v případě správního vyhoštění vycestuje dobrovolně. Bydlí v nájemním bytě v X na X, adresu nezná, nemá nájemní smlouvu, bydlí tam též jiný Moldavan s manželkou, pracoval na stavbách, ale nyní je tři dny bez práce, měsíčně si vydělá asi 35 000 Kč, bydlení si platí sám, v ČR nevlastní nemovitost ani majetek, nemá zde žádné příbuzné ani vazby, jen kamarády, v Moldavsku má rodiče a bratra, je s nimi v kontaktu, ukončení jeho pobytu v ČR nebude zásahem do soukromého a rodinného života, vrátí se do Moldavska, chtěl se tam vrátit, ale čekal na výplatu, má peníze na vycestování, v domovském státě mu nic nehrozí, bude tam bydlet u rodičů, žádné osobní vazby v ČR nemá, nemá v ČR dluhy ani pohledávky ani společenské či kulturní vazby, není mu známa žádná překážka ve vycestování.

13. Na základě výše uvedeného správní orgán I. stupně v prvostupňovém rozhodnutí shledal, že žalobce naplnil skutkovou podstatu dle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců, tím, že se od 24. 10. 2024 do 15. 11. 2024 nacházel na území ČR bez víza a bez oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyl oprávněn, doba oprávněného bezvízového pobytu totiž činí 90 dnů ve 180denním období po prvním vstupu na území EU a smluvních států, po přepočtu na základě shora uvedených pobytů žalobce v roce 2024 bylo zjištěno, že v období od 24. 10. 2024 do 15. 11. 2024 byl již jeho pobyt neoprávněný, dobu oprávněného pobytu překročil o 23 dnů, lustrací nebylo zjištěno žádné platné oprávnění k pobytu. Žalobce v odvolání uplatnil obdobné námitky jako v žalobě, popřel neoprávněnost svého pobytu ve shora uvedeném období, neuvedl však k tomu žádné konkrétní věcné argumenty, kterými by výše uvedená zjištění zpochybnil.
14. Žalovaný v napadeném rozhodnutí přezkoumal naplnění skutkové podstaty dle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců a shledal, že vytýkané jednání spočívající v neoprávněném pobytu v období od 24. 10. 2024 do 15. 11. 2024 bylo jednoznačně prokázáno, zopakoval skutková zjištění správního orgánu I. stupně, kdy žalobce při výslechu tyto skutečnosti potvrdil, datum vstupu je též prokazatelné na základě razítka v cestovním pase žalobce. Poukázal na to, že žalobce může pobývat na území ČR přechodně bez víza, stanoví-li tak přímo použitelný právní předpis Evropských společenství, v daném případě se uplatní Nařízení Evropského společenství (ES) č. 2019/1806 ze dne 14. 11. 2018, kterým se stanoví seznam třetích zemí, jejichž státní příslušníci musí mít při překračování vnějších hranic vízum i seznam třetích zemí, jejichž státní příslušníci jsou od této povinnosti osvobozeni. Držitelé biometrických pasů Moldavska jsou při překračování vnější hranice osvobozeni od vízové povinnosti pro předpokládaný pobyt na území, který nepřesáhne 90 dnů během 180denního období a jejich účelem není výkon výdělečné činnosti. Žalobce na základě biometrického cestovního dokladu mohl na území ČR oprávněně pobývat, ale jen do 23. 10. 2024, po přepočtení jeho předchozích vstupů a výstupů v rozhodném období byl od 24. 10. 2024 již jeho pobyt neoprávněný. Veškeré skutečnosti ohledně jeho neoprávněného pobytu tak byly spolehlivě prokázány.
15. Soud se s výše uvedenými závěry ohledně vymezení neoprávněného pobytu žalobce plně ztotožňuje, skutkový stav ve věci byl náležitě zjištěn a o délce neoprávněného pobytu nevznikly žádné pochybnosti. Bylo jednoznačně prokázáno, a to z přechodových razítek v cestovním dokladu i výsledkem žalobce a dále provedenými lustracemi, v jakých obdobích v roce 2024 pobýval v schengenském prostoru, že naposledy přicestoval do ČR dne 26. 9. 2024, poté již zde setrval až do pobytové kontroly dne 15. 11. 2024. Přepočtem

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

90 dnů na 180denní období bylo jednoznačně zjištěno, že žalobce dobu oprávněného pobytu překročil o 23 dnů a od 24. 10. 2024 do 15. 11. 2024 byl již jeho pobyt neoprávněný. Žalobce ani neuvedl žádné konkrétní skutečnosti, které by takto zjištěný skutkový stav zpochybňovaly, a to ani v odvolání, ani v žalobě. Žalobce pouze obecně popírá shora uvedené skutečnosti, neuvádí však k tomu svojí verzi událostí ani nenabízí důkazy, to k vyvrácení správnosti závěru správních orgánů nestačí, když důkazy jimi shromážděné (včetně výsledku žalobce ve správním řízení) jsou ve shodě.

16. Soud konstatuje, že podle čl. 4 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 2018/1806 ze dne 14. 11. 2018 státní příslušníci třetích zemí uvedených na seznamu v příloze II (včetně Moldavska) jsou osvobozeni od vízové povinnosti stanovené v čl. 3 odst. 1 pro pobyty, jejichž celková délka nepřekročí 90 dnů během jakéhokoli období 180 dnů. V daném případě bylo jednoznačně prokázáno, že žalobce limit 90 dnů překročil a v období od 24. 10. 2024 do 15. 11. 2024 (které je předmětem napadeného rozhodnutí), se jednalo bez dalšího o pobyt neoprávněný, skutečnost, že žalobce byl držitelem biometrického cestovního pasu Moldavské republiky, již v tomto období nepředstavovala podklad pro oprávněnost pobytu žalobce, jiným oprávněním pak žalobce nedisponoval.
17. K námitce žalobce o tom, že s ohledem na rychlost správního řízení správní orgán I. stupně nemohl řádně zjistit skutkový stav věci, soud uvádí, že pouze samotná délka správního řízení není určující. Je nutné vzít v úvahu, že správní orgán je povinen dbát též zásady procesní ekonomie. Podstatné je, zda se správnímu orgánu i v krátkém čase podařilo dostatečně objasnit rozhodné skutečnosti v souladu s ust. § 3 správního řádu a dodržet též další požadavky stanovené správním řádem na průběh správního řízení. Soud má za to, že správní orgán I. stupně tyto podmínky dodržel, zjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2 správního řádu, žalobce v této souvislosti neuvedl, co konkrétně dle jeho názoru opomněl správní orgán I. stupně zjistit, a jak byl tedy rozhodnutím v této krátké lhůtě žalobce zkrácen na svých právech. Námitka je tak nedůvodná.
18. Soud neshledal důvodnou ani námitku, že uložené správní vyhoštění je nepřiměřeným zásahem do soukromého a rodinného života žalobce.
19. Otázkou přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života vyhošťovaného cizince se Nejvyšší správní soud zabýval opakovaně v řadě svých rozhodnutí, např. v rozsudku ze dne 22. 7. 2016, č. j. 5 Azs 39/2015-32 potvrdil, že překážkou správního vyhoštění je pouze zásah nepřiměřený, přičemž tuto přiměřenost je třeba posuzovat dle kritérií vyplývajících rovněž z judikatury Evropského soudu pro lidská práva vztahující se k čl. 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. „*Tato judikatura zohledňuje zejména: (1) rozsah, v jakém by byl rodinný nebo soukromý život narušen, (2) délku pobytu cizince ve smluvním státě, který hodlá cizince vyhostit, (3) rozsah sociálních a kulturních vazeb na tento stát, (4) existenci nepřekonatelné překážky k rodinnému či soukromému životu v zemi původu, např. nemožnost rodinného příslušníka následovat cizince do země jeho původu, (5) „imigrační historii“ cizince, tedy porušení pravidel cizineckého práva v minulosti, (6) povahu a závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizincem (viz např. rozsudek velkého senátu ESLP ze dne 18. 10. 2006, Ünner proti Nizozemsku, stížnost č. 46410/99, body 57-58, a rozsudky ESLP ze dne 31. 1. 2006, Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku, stížnost č. 50435/99,* Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

bod 39, či ze dne 28. 6. 2011, Nunez proti Norsku, stížnost č. 55597/09, bod 70). Všechna uvedená kritéria je třeba posoudit ve vzájemné souvislosti a porovnat zájmy jednotlivce na pobytu v dané zemi s opačnými zájmy státu. Právo vyplývající z čl. 8 Úmluvy totiž není absolutní a je zde prostor pro vyvažování protichůdných zájmů cizince a státu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 3. 2013, č. j. 8 As 118/2012 - 45, www.nssoud.cz). Je tedy v první řadě na správních orgánech, aby při svém rozhodování usilovaly o nalezení spravedlivé rovnováhy mezi zájmy stěžovatele a zájmy společnosti. (...) Rozhodnutí o správním vyhoštění cizince představuje vždy zásah do soukromého a rodinného života vyhošťovaného cizince a jeho blízkých. Článek 8 Úmluvy ani judikatura ESLP přitom smluvními stranám neukládají všeobecný závazek respektovat volbu osob, které nejsou jejich státními příslušníky, ohledně země jejich společného pobytu a povinnost umožnit jim přenést si svůj rodinný život na území daného státu (...) Nelze tedy bagatelizovat ani zájmy státu, neboť respektování pravidel zákona o pobytu cizinců je nezbytné pro řádné fungování imigračního systému. Pokud by vybudování rodinného zázemí v průběhu nelegálního pobytu mělo mít bez dalšího vždy za následek nemožnost správního vyhoštění, pozbyla by imigrační legislativa z velké části na své účinnosti.“

20. Správní orgány se možným dopadem přijatého opatření do soukromého a rodinného života žalobce zabývaly dostatečně, v této souvislosti adekvátně zvažily veškeré zjištěné okolnosti uvedené výše, vyšly z tvrzení žalobce při výsledku dne 15. 11. 2024, kdy uvedl, že je rozvedený, má jednoho potomka, který se nachází na Ukrajině, v ČR žalobce nemá žádné osobní, majetkové ani jiné významné vazby, v Moldavsku má rodiče a bratra, má se kam vrátit, jeho vycestování nic nebrání, má peníze na vycestování, žil v Moldavsku většinu života a jeho zpětná integrace se tedy jeví jako reálná, je zdravý, již v minulosti bylo žalobci uloženo správní vyhoštění, a to v roce 2008 na 10 let, daná situace tak pro něj bude řešitelná. Soud k hodnocení žalovaného nemá žádné výhrady, o nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života ve smyslu ust. § 119a odst. 2 ve spojení s § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců se zde nejedná, hodnocení správních orgánů taktéž splňuje požadavky dle výše uvedené judikatury Nejvyššího správního soudu a Evropského soudu pro lidská práva. Žalobce neuvedl žádné konkrétní námitky, kterými by shora uvedené závěry zpochybnil, ani ve správním řízení ani v žalobě neuvedl žádné skutečnosti, pro které by napadené rozhodnutí mělo být z hlediska zásahu do soukromého a rodinného života nepřiměřené.
21. Dle konstantní judikatury správních soudů aplikace ust. § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců nezávisí na správním uvážení správního orgánu; jsou-li podmínky tohoto ustanovení naplněny, správní orgán je povinen správní vyhoštění uložit. V posuzovaném případě není pochyb o tom, že žalobce se vytýkaného jednání dopustil, ve výše specifikované době pobýval na území ČR nelegálně, uvedené skutečnosti byly jednoznačně prokázány, správní orgány postupovaly v souladu se zákonem, pokud rozhodly o správním vyhoštění žalobce spolu se stanovením doby k vycestování na základě ust. § 118 odst. 1 a 3 zákona o pobytu cizinců. Zároveň nebyl dán důvod pro postup dle ust. § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců, a tedy ani pro postup dle ust. § 50a téhož zákona, když žalobce netvrdil žádné okolnosti, které by mohly indikovat nepřiměřený zásah do jeho soukromého nebo rodinného života, ani takové okolnosti nebyly správními orgány zjištěny.
22. Žalobce dále nesouhlasil se závěrem žalovaného o možnosti žalobce vycestovat do domovského státu – Moldavské republiky. K tomu soud uvádí, že podle ust. § 2 bodu 16 Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

vyhlášky Ministerstva vnitra č. 328/2015 Sb. je Moldavsko považováno za bezpečnou zemi původu. Žalobce sám při svém výslechu účastníka řízení do protokolu uvedl, že mu ve vlasti nic nehrozí, je to pro něj bezpečná země, není žádná překážka ani důvod, proč by nemohl do Moldavska vycestovat, má tam rodiče a bratra, ke kterým se může vrátit, plánoval tam brzy vycestovat, čekal jen na výplatu, vycestuje dobrovolně. Teprve v odvolání, které podal prostřednictvím svého právního zástupce, počal namítat, že do Moldavska nemůže vycestovat z důvodu katastrofální ekonomické situace, množících se případů vražd, nebezpečí pro civilní obyvatelstvo a zhoršení bezpečnostní situace v důsledku invaze Ruské federace na Ukrajinu.

23. Žalovaný se s touto námitkou vypořádal, uvedl, že podle vyhlášky č. 328/2015 Sb., kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců, považuje Česká republika Moldavsko za bezpečnou zemi původu, žalobce ve správním řízení nevznesl žádné námitky, kterými by to zpochybnil, jeho námitky v odvolání jsou pouze obecné a navíc nepodložené, žalovaný není povinen vyžádat si závazné stanovisko k možnosti vycestování žalobce ve smyslu § 120a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, neboť podmínka bezpečné země původu byla v případě žalobce naplněna a žalobce neuvedl žádné skutečnosti, které by svědčily o opaku. Konstatoval, že není všeobecně známou skutečností, že by se Moldavska týkaly okolnosti, které by mohly představovat skutečné nebezpečí, tedy navrácení v rozporu s čl. 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“). Dle současné judikatury nelze danou vyhlášku č. 328/2015 Sb. považovat ve vztahu k Moldavsku za neaktuální. Budoucí vývoj bezpečnostní situace je toliko hypotetický. Soud se s těmito závěry ztotožňuje.
24. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 15. 1. 2021, č. j. 8 Azs 153/2020 - 36, uvedl, že: *„správní orgán není povinen si vyžádat závazné stanovisko ministerstva, jestliže cizinec pochází z bezpečné země původu a neuvede-li skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven skutečnému nebezpečí podle § 179 zákona o pobytu cizinců.“*
25. Soud konstatuje, že žalovaný v této situaci nebyl povinen vyžádat si závazné stanovisko k vycestování ve smyslu § 120a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, neboť podmínka bezpečné země původu byla v případě žalobce naplněna (viz vyhláška č. 328/2015 Sb.). Žalobce pak ve správním řízení neuvedl žádné skutečnosti nasvědčující tomu, že by mohl být v Moldavsku vystaven zacházení v rozporu s čl. 2 -6 Úmluvy, naopak jednoznačně tvrdil, že země původu je pro něj zcela bezpečná a nic mu tam nehrozí, jeho tvrzení ohledně země původu uvedená v odvolání jsou pak zcela obecného rázu (špatná ekonomická situace, množící se případy vražd, zhoršená bezpečnostní situace) a není z nich zřejmá žádná konkrétní souvislost s případem žalobce, natož aby z nich vyplývala hrozba skutečného nebezpečí pro žalobce. Ani v žalobě pak žalobce svá obecná shora uvedená tvrzení nijak blíže nerozvedl a nekonkretizoval. Správní orgány tak nijak nepochybily, pokud si nevyžádaly závazné stanovisko, neshledaly existenci překážek vycestování ve smyslu § 179 zákona o pobytu cizinců a dospěly k závěru, že vycestování žalobce je možné.
26. Soud též poukazuje na následující judikaturu Nejvyššího správního soudu k situaci v Moldavsku, např. usnesení ze dne 14. 3. 2024, č. j. 9 Azs 61/2024-27: *„kasační soud ve své nedávné judikatuře opakovaně zdůraznil, že konflikt, který by opodstatňoval udělení mezinárodní ochrany, v Moldavsku zatím neprobíhá (srov. usnesení NSS ze dne 17. 5. 2023, č. j. 1 Azs 57/2023-30, ze dne 27. 9. 2023, č. j. 10 Azs 232/2023-25, nebo ze dne 21. 2. 2024, č. j. 1 Azs 228/2023-27).“* Dále též např. usnesení NSS ze dne 18. 12. 2024 č.j. 8 Azs Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

221/2024-33, či usnesení ze dne 14. 11. 2024 č.j. 1 Azs 238/2024-38, kde NSS konstatoval: „Konflikt, jaký pro udělení mezinárodní ochrany předpokládají ustanovení zákona, v Moldavsku zatím neprobíhá, a to včetně Podněstří (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2024, č. j. 9 Azs 61/2024 - 25, ze dne 17. 5. 2023, č. j. 1 Azs 57/2023 - 30, ze dne 27. 6. 2023, č. j. 4 Azs 161/2023 - 23, či ze dne 27. 9. 2023, č. j. 10 Azs 232/2023 - 25)“ Z toho plyne, že ani není obecně známou skutečností, že by aktuálně navrácení osob do Moldavska bylo v rozporu se zásadou non-refoulement.

27. K hodnocení přiměřenosti délky doby, po kterou nelze umožnit vstup na území členských států EU a smluvních států, je třeba konstatovat, že je na uvážení správního orgánu, jak dlouhou dobu, s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem případu, pro správní vyhoštění v rámci zákonného rozpětí stanoví. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 7. 12. 2016, č. j. 10 Azs 181/2016-41, uvedl, že: „Otázka stanovení doby, po kterou není umožněn cizinci vstup na území, je plně v diskreční pravomoci správního orgánu. Závise-li rozhodnutí správního orgánu na správním uvážení, soudy ve správním soudnictví přezkoumávají pouze to, zda správní orgán při svém rozhodování nepřekročil meze správního uvážení, tj. „samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem.“ Úkolem soudu tedy není nahradit správní orgán v jeho kompetenci ani nahradit správní uvážení uvážení soudním (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 A 139/2002-46).
28. Soud shledal, že správní orgány při úvaze o délce doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států EU a smluvních států, objektivně zohlednily všechny relevantní okolnosti svědčící v jeho prospěch i neprospěch, vyšly z kritérií stanovených v ust. § 174a zákona o pobytu cizinců, posoudily druh a závažnost protiprávního jednání žalobce. Z hlediska závažnosti přihlédly k délce neoprávněného pobytu žalobce. Ve prospěch žalobce přičítaly to, že po dobu řízení se správními orgány spolupracoval a svého jednání litoval. Na druhou stranu ale v jeho neprospěch zohlednily to, že se nejedná o první protiprávnost, neboť žalobci bylo již v roce 2008 uloženo správní vyhoštění na dobu 10 let a nyní byl jeho neoprávněný pobyt zjištěn až činností policie, žalobce neplnil účel bezvízového styku a vědomě zde nelegálně pracoval, nepřihlásil se k pobytu, neměl zdravotní pojištění, do neoprávněného pobytu se dostal vlastním přičiněním, neučinil žádné kroky k legalizaci pobytu, tím vším dal jasně najevo, že je laxní k právním předpisům České republiky. Žalovaný tak považoval dobu jednoho roku za zcela adekvátní zohledňující závažnost protiprávního jednání žalobce a shora uvedené okolnosti ve prospěch i v neprospěch žalobce, tato doba též odpovídá obdobným případům.
29. Soud má po zhodnocení výše uvedených skutečností za to, že uložení správního vyhoštění a doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie a smluvních států, v délce jednoho roku je zcela adekvátní a zohledňující všechny individuální okolnosti na straně žalobce. Toto opatření nijak nevybočuje z obvyklé praxe správních orgánů, jedná se o opatření v rámci dolní poloviny možné zákonné sazby, která činí až pět let, soud tuto dobu nepovažuje za nepřiměřenou či excesivní. Pro srovnání soud poukazuje např. na rozsudek ze dne 14. 3. 2018, č. j. 1 Azs 416/2017 - 29, kde Nejvyšší správní soud neshledal nepřiměřeným správní vyhoštění cizince v délce jednoho roku za neoprávněný pobyt na území České republiky v řádu

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

několika hodin či na rozsudek ze dne 6. 3. 2019 č. j. 8 Azs 262/2018-40, kdy byla akceptována délka správního vyhoštění jeden rok za neoprávněný pobyt v délce tří týdnů. Dále soud poukazuje např. na rozsudky Městského soudu v Praze ze dne 18. 1. 2021 č.j. 19 A 46/2020-25 (neoprávněný pobyt jeden měsíc a správní vyhoštění na dvanáct měsíců) či ze dne 10. 11. 2020 č.j. 19 A 30/2020-22 (neoprávněný pobyt devět dnů a správní vyhoštění na dvanáct měsíců).

30. Závěrem je třeba uvést, že ani ekonomické potíže cizince zásadně nejsou důvodem pro to, aby rozhodnutí o správním vyhoštění nemohlo být uloženo, viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 6. 2019, č. j. 2 Azs 79/2016 – 39.
31. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
32. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 21. března 2025

Mgr. Kateřina Peroutková v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.